Toro vs Bollefrua – ikke akkurat uavgjort

I barnehagen som guttene mine går i er det en stor greie å være med hverandre hjem. Og det er en hyggelig ting. Når vi har med noen hjem forløper ettermiddagen seg omtrent slik: Jeg henter i barnehagen rundt fire og får stablet alle tre barna i bilen. So far so good. Ankomst hos Bollefrua rundt halv fem, kvart på fem (avhengig av hvor mye vi somler i barnehagen) og da er det bare å sette i gang med pannekakerøre (som jeg ikke fikk laget om morgenen fordi jeg ikke hadde laktosefri melk, som dagens skjønne gjest må ha). Mens røren sveller, rører jeg sammen TORO tomatsuppe med makaroni. Make no mistake, jeg er ingen fan av Toro tomatsuppe. In fact, jeg spiser det ikke. Vil barna ha Toro, spiser jeg feks dette i stedet, pimpet med ekstra Salma sashimi:

Men barna mine mener altså at det er dèt som er tomatsuppe og det er tomatsuppe med (laktosefrie) pannekaker som er bestilt. ANYWAY, tilbake til scenarioet mitt. Suppen koker mens jeg megler mellom mine gutter som selvsagt krangler om en idiotisk leke, samtidig forsøker jeg å få orden i leiligheten for jeg har med bekymring innsett at selv om gjesten ikke tenker over rotet eller pysjene som fortsatt ligger strødd etter morgenens hurtige påkledning, så blir hun hentet av en voksen jeg naturlig nok må invitere inn. Omtrent samtidig med at suppen er ferdig begynner jeg å steke pannekaker, noe som jeg takler bra, selv under press, pannekakedronning som jeg er. Så serveres maten mens jeg steker flere pannekaker og bretter tomme melkekartnger som jeg presser ned i den allerede fulle papirinnsamlingen. Etter middag er det tid for barne-tv (PUH!)

og barna bestikkes med en saftis mens jeg vasker badet. (Det kan jo hende at gjestens foreldre må innom der, selv om det ikke er videre sannsynlig). DER ringer det på og jeg har akkurat tent stearinlys og priset meg lykkelig for at det er sent nok på høsten til at kveldssolen ikke avslører hvert støvfnugg. I det jeg åpner for den ankomne der nede (vi bor i tredje etasje) åpner jeg samtidig ytterdøren vår og oppdager de tre gratisavisene som ligger på matten og som jeg ikke har tatt inn de siste dagene. Jeg rasker avisene med meg og presser de ned i den nå overfylte papirinnsamlingsbeholderen og ber til Gud om at gjestens pappa ikke har noe papir han umiddelbart må kvitte seg med, og rekker akkurat tilbake til gangen for å ønske han velkommen. Gjestens pappa blir stående i gangen mens hans datter kler på seg og får ikke glede av mitt ryddige, sterinlystente hjem. Heldigvis får jeg det.

Moralen her er ikke nødvendigvis at det er noe galt i å lage eller servere Toro tomatsuppe. På en slik ettermiddag beskrevet ovenfor er det greit å ty til en kjapp løsning, tro meg. Men jeg spiser det som sagt ikke. Men hjemmelaget tomatsuppe elsker jeg! Og en dag jeg hadde litt mer tid og ingen gjester laget jeg suppe fra bunnen av og moste med en stavmikser, tilsatte en skvett fløte og serverte barna mine. Med makaroni, of course. De spiste, men de var ikke overbevist. Dette er ikke ordentlig tomatsuppe, mamma! 1-0 til Toro.

Tomatsuppe:

1 løk, grovhakket

2 fedd hvitløk, grovhakket

2 sjampinjon, i biter

2 gulerøtter, i skiver

0,5 paprika i biter

1 stor tomat

Litt basilikum

Litt olje

ca 8 dl vann

en boks hakkede tomater

litt buljong (en kvart terning)

salt, pepper, sukker og sitron til å smake til

I en tykkbunnet gryte freser du løk og hvitløk i olje i noen minutter. Ha i resten av grønnsakene og la de steke litt. Tilsett vann, buljong og tomat og kok under lokk til grønnsakene er møre, men helst så lenge som mulig. Kjør suppen glatt med en stavmikser og tilsett litt fløte eller creme fraiche. Smak til med salt, pepper, sitron og sukker hvis nødvendig. Server feks med kokt makaroni og pannekaker.

